

שווין

חלק א' זה סימן ד עוגג ריבע ג'יג'ס/ ג'יג'ס פינדי-ערבי

בגורושין ובוקישני מנגדי יהוא המגניש לא השליח כי הדרי
בתהו בגדת אגא פלגי, פטורי מהוניה. וכן נמי והאשה להלי
היא מקדשות כי אם לו והיא אשנה. וכן בהרומה הדר� נאות
התרומות מפיהני. וכן בפכה הדרוא אבל על עלה עלה לארה
ויקוק דודם. אבל בסוכה הדרן יכל לא אמר שעלה עלה לארה
סבה והוא יושב בה. אבל אם ישב בה חבירו לא קיים הדר
כלם. וכן לוייב וציזה ובל המוצאות עוביל. ומיה'ט נמי תנא:

סימן ד

שאלד על דבר שנתרעטו יהו'ין שללא נטעו לטעם ציצית
בחו'ין שנטו' לשם מצוחות ציצית אם מורה
להפלים בכריך' ובנטות או לא:

ויש לנו מוקם עין במש'ב הרב"י בבלבוב פסח ניטן

תשובה לבארה יש לרדו' בוה'ין ביטול. דטר'ת זיך
ברתי בטל ובשרים כל הרטעים לטעות ציצית.
מי'הו במק'א נסתפקנו טובה בוה' אס יש לרדו' בוה' זיך
ביטול והערנו מקום ספק ואפשר לנטר דלא מותג' ביטול
אלא בדור שאנן רג'ני עלי' שיש בו איסר או פסול בוה'
אמירה ההו'ה שאמ' גתער בער' ברוב נסתלק פסלו מעלי'
געשה בדור' שנטפל בו עור פסלו. אבל בדרכ'
שפמלו מפכו שמהוסר מעשה במזגה ודאפראות נפה' לא בוה'
בזה אפי'ו'ו הער' בטה'ת וראין ליעאת בוה' זיך,
רמשום שגנ'ב'ל המבטל ולא להשג' מעליה המבטל,
ביטול להסימר הסר'ון המבטל וללא להשג' מעליה המבטל
בפורה זו עב'ל. ולפי' מש'ב. דאי' התא' נחפט בזונת
מצוז'ה א'ב' בלא מדר'ו' בבל ה'ן. ובין' שאמ' לא
אוב' בלילה הירג'נו מכו'ו לעאת הדרוא יוצא כה מילא את
אם יוכ'ה בלילה לכפ'ר ואין' רג'ני בלילה מצוז'ה. ועב'ם
שחדר'ו' לי נטלו' האה'ו' רג'אל' הולב'ן אה' הרוב' וטמא
המג'ני התא' בקיום רג'אל' רג'אל' מילא' מילא'
אה'ר'�' הדרוא דבון' ודקיפ'ה הדר�' באה'ר' מילא' שלו'
והאו'ר'�' הדר�' נזור'ן לעט' להה'ו' והוא לא קיים הדרוא' ולא
החו'�' המוצה' מהתבטל' מאי'ו'ן. אבל אם הדר�' רק'
בבונגו' לא מ dred'ו'ת'ו. ואוק' ומצינו' במא' קרבנות' בפ'ה
הבר' רט'יה עיל' הדר�'

ס'אמ'ו'ן בקדישין ר'ך נ'ד' ג'ג'ה
לבד' בתרטה' עטמצעת' יעד' יעסן
טירשלי' למג'ר' עדר' צמי'ה' שחי' במו' בבי' ראמ' טירשלי' עדר'
ראט'ר מקר'שין בה'ן הדר�' ראמ' טירשלי' עדר'
להב'יא ראה' דט'ה'ן ב'ה'ג' לאפשר לוטר' דרא'
ר'אמ' טירשלי' עדר' צמי'ה' שחי' במו' בבי' ראמ' טירשלי' עדר'
ובזה' ג'ל' להסיב' מה' שדק'שו' הדר�' ר'אמ' טירשלי' עדר'
ראט'ר'�' הדר�' ר'אמ' טירשלי' עדר' צמי'ה' שחי' במו' בבי' ראמ' טירשלי' עדר'
ר'אמ' טירשלי' עדר' צמי'ה' שחי' במו' בבי' ראמ' טירשלי' עדר'
ר'אמ' טירשלי' עדר' צמי'ה' שחי' במו' בבי' ראמ' טירשלי' עדר'
ר'אמ' טירשלי' עדר' צמי'ה' שחי' במו' בבי' ראמ' טירשלי' עדר'

הדר�' לא אול'ין' בחר' ר'וא'ב' זיך' ולפי' מיש'ב א'ש' ב'ב' של' ב'ר' א'י' מ'ת'ו
הדר�' ב'ש'ר'ה' זיך' ורא'ב' הדר�' נ'ר' זיך' ר'אמ' טירשלי' עדר' צמי'ה' שחי' במו' בבי' ראמ' טירשלי' עדר'

(8)

ט' ג'ג'ה

(1)

בשרהפה היא משומם רוב דורות בעילות הילך אחר הבעל ובזה האופן להר"ת לא אלילן בת ר' רובען וכן שללו וטרו האתורוגנים בענין שיטת הרמב"ן גבי הנזנות מרווחו למלוך דהבן היה נשוך ובאמת הוא רוצה דוחוב מיתה מצד זה בסיסוף ומצד מלך הוא בסקלילה תא חוי מיתה למיתה ולא אלילן בותה בדור רב לשיטת ר"ת ועין בטפורה של ירידי תרה"ג תנותות צוות, וכן הוא מביא שם. קושיא בשם הגאון בית יצחק חז"ח סימן לג' דאי' משבחת לה הדין דמי. שנחביב ב' מיתה נידון בחמורקה שנדרין פ"א דמג"פ באיתו אופן מירי אם כשנידון על מיתה השני פסקו כל הביא' לחובת הרי פטרא מיתה בכלל זהא קייל' ב"ד שודאו יכול לחובת פוטרין אותו ואיך כאן בינו ר' הרץ שיטת ר"ת דמתה למיתה לא אלילן בת ר' רובען ואיך כאן בינו דכבר מהובי מיתה קללה אין לפסק לו מיתה חמורה ע"י הרוב דתמי מיתה למיתה וחבל שלא הביא תירוץו של הגאון הנ"ל ואנן לי הספר לעין בון ובמודוני שהיטור שעילו בנה הקושיא על מי שנחביב ב' מיתה יסוד כלל דנראה לי לומר דהא דקייל'adam כל הביא' ראו אותו לחובת דפוטרין אותו מיד והסבירה היא בגין ממשם דלא הו לי זכותה זהו דוקא במתה ראשונה דלא היה עדין נידון למיתה ואו בעין הילנת הדין בכדי להפרק בוכומו אבל במית שנתחביב כבר מיתה כדין וכבדת מצד עבריה ראשונה והו כמו גברא קטילא כבר ורך דהשלה היא לחביבו במתה חמורה מצד עבריה שני' או ליכא הדין דבי"ד שרואו אותו כולם לחובת דפוטרין אותו מצד דלא הו לי זכותה דכין דכבר מהובי מיתה מקודם ועכ"פ נהרגתוומי יאמר לנו דבכח"ג אילא הדין דהילנת הדין בכדי להפרק בוכומו ופשוט הוא לענ"ד בונה, וא"כ ספר יכלה להיות דהגמר' דין על העברה השני היה ע"י כל הביא' ולא ר' קע' ר' רובען כאן מיתה ע"י ר' רובען וכשאני לעצמי תהה אקריא בכל להבini ולי' היה כאן מיתה ע"י ר' רובען. וכשאני לעצמי תהה אקריא בכל להבini שיטת הר"ת בכלל וביעיר היסוד שלן adam השלה היא אם דוחוב מיתה מעיקר או אלילן בת ר' רובען לחביבו מיתה אפילו ברובא איזא קמן ובאותן דוחוב מיתה בודאי והשלה היא רק לענין אוין מיתה או לא אלילן בת ר' רובען אותה הסברא בהא כלפי ליא' וק"ז בן בנו של ק"ז הוא adam דאלילן בת ר' רובען לחביבו מיתה הלא כי'ש וכ"ש לענין אוין מיתה דגינול בת ר' רובען.

7 אבל בשעתין בחיושו של הר"ת בכובד ראש תמצא דבוחאי האדק אתה והוא נח' למשל תא דהगמ' מביאה ראי' מרוצה דניחוש דדילמא טריפה חי' וע'ך דאלילן בת ר' רובען הלא ברכ' לנו דעשה המששה שאנו דגינ' עלייה אם דחביב הוא או פטור ויש לנו עדים ע"ז ובזה ליכא ספר כלל ורך דהשלה היא אם דתמי' מיטה הלא כי'ש וכ"ש לענין אוין מיתה

כփ. דחיבנו להבעל לשלם בהזמת עדותן לעדי הבעל, ומיתה היא דחיבנו לעדי הבעל, ועין בתוס' שם דהקשו דלמה עדי האב גברין, הא יכלין לומר לא לחייב עדי הבעל מיתה בגין אלא לחיב הבעל ממון בגין כן שלא התרו בהן דעתדים זוממי' א"צ התראה וכח'ג אמרין לקמן דעת' גערת המאורסת אין נהרגין מתוך שיכלין לומר לאסורה על לשיטת ר'ית לעיל דסבור דמאה כספ' הבעל משלם הכסף, למשל אפיקו בהכחשת העדים דליך מיתה בהם ואפי'ה הבעל משלים הכסף, אבל לשיטת רשי' והמגב'ם דהחויב של מאה כספ' הוא ודקה בשחותמו ותריגת העדים וליכא להקל בגיןיהם א"ב איך שיר' לומר דעת' הא אמרו דבראו רק לחיב את הבעל במאה כספ' ולא להרוג את עדי הבעל דהלא הזה דינא הוא ופרשא אחת ולא ניתנה לחצאי כי והוא הדין של משיל' הזמת העדים של הבעל ואו דוקא הבעל מוחיב מהה כספ' ונמצא' דוחיב המאה כספ' הוא גאנמה מדין דחל הזמת על העדים וא"ב איך נוכל לומר דבראו רק לחיב הבעל במאה כספ' לא להרוג עדי הבעל וזה ליכא חובה של מאה כספ' בלי הרגת העדים אבל התם בעדי גערת המאורסת יש לנו ב' דינים בעודตน עלייה, א) דנאסורה על בעלה, ב) דחיבת מיתה והדין דנאסורה על בעלה הוא דין מיוחד בפוג' עצמו ואיש תולדת מהדין חיוב מיתה עלייה, וראוי' דהא לשיטת הבה"ג הוא דליך' מיתה סני שייאו כדרוך המנאים ולאוסורה על בעלה שיראו מכחול בשופורת, ואפיקו להני דפליגי על הבה"ג לא פליגי בעicker הדין לומר דעת' ר' רובען ורך דסברי דאותה הדין עדות דבעינן למיתה סגי גם לענין לאסורה על בעלה ואם דין הוא שפיר' יכולם לומר דרך לאסורה על בעלה בגין ודוק באת.

סימן מס' 6

בענין ר' רוב' מיתה למיתה

7 הנה ידוע לנו חיוש הר"ת בתוס' בכמה מקומות דמתה למיתה לא אלילן בת ר' רובען וידוע קושית העולם ע"ז מריפת בת כהן דניחוש דילמא לאו אביה הוא וע'ך דאלילן בת ר' רובען אבל הכא הוא מיתה למיתה adam לאו אביה הוא בסקילה כדין גערת המאורסת דעלמא וזה דגינוניות

הו יעשה פטור ואז כשייש לנו רוב לומר דהוא מן הרוב וא"כ הו יעשה רציה חיבורית והרוב שם אינו אלא לבירר לנו מה שראה העדית והרוב אינו מחדש כלום אלא לומר לנו דהעדית רואו מעשה חיבורית ואנו הורגמים אותו ע"פ העדית בה שפיר אולין בחר רובא גם בדיני נשות אבל גבי נסקלין שנגערבו בנשרפין ואנו אנו יודען מי עשה מעשה עבירה של סקללהומי עשה מעשה העבירה של שריפה וכל אחד מהם שבתערבו הלא הו יספק אם דעשה מעשה העבירה דשריפת הכל ויכול לתיות דלגביו שריפה הוא צדיק גמור דמועלם לא עשה זו העבירה של שריפה ומועלם לא רוא העדית אותו שעשה העבירה דשריפה ומועלם לא היה גמר דין עליו לשפיר את דהרוב צדיק לנו לומר דעשה זו העבירה של שריפה ונמצאו דאמו הורגין אותו על פי הרוב בלבד גמ"ד ובלי עדים על העבירה דשריפה והוא לנו לומר דעתה דע"י רוב בלבד אין אנו הורגין איש דהלא הרוב עשה צדקו דבריו לחלק בו זה האופן משחת באופן דהשאלת היא מיתה למיתה נבנה נסקלין בנשרפין.

ועכשיו תא תוי דברי הרא"ת יותמץ בדבריו וזה לא אולין בחר רוב להחיב אותו שהוא זכאי מכל וכל שלא הרג כלל ולא דמי לאוון שהרגנו אלא דלא יונגן אם טריפה הוי או שלם הוי ובירור שמנוגנו הוא כי שביארתי, ומילא אין מקום להילוק של יידי נספרו מנובת ציון לחלק בין רוב ואיתא קמן לרובא דליתא קמן, לדידי לא היה הר"ת צריך לומר דהכא זודאי הרג אלא דלא יודען אם טריפה או שלם היה לו לומר בקיצור והרי רובה דליתא קמן וא"כ מתווך בו שפיר קושית העולם מבת כאן דהא הו ימיתה למיתה אבל זו טעות דמועלם לא היה הר"ת אמר טברא כו' שלא נלך בחר רוב ממיתה והיסוד שלו אינו אלא בגונא נסקלין בנשרפין דחויב מיתה אך ורק ע"פ רוב דינים נקרא דאולין בחר רוב בחר רוב וככיאורי הנ"ל אבל בכתה כן הו שפיר כמו גבי רוזח דהשאלת היא רק אם הוא טריפה או שלם ואין הספק בעצם מעשה הרציהה זודאי עשה הרציהה ובמו שאמר הר"ת זודאי הרג ואם דהרוב אמר זודאי שלם ממי לא מהו ימיתה מצד העדית שראו או שעשו הרציהה ואינו אלא לבירר ספק צדדי וא"כ גבי בת כהן נמי הוא כמו"כ זודאי זינתה דהא יש לנו עדים דזינתה ורק דיש לנו שאלה צדדיות אם הוא אביה או לא וע"ז מתני לנו הרוב לבירר ולומר דרוב בעילות הלך אחר הבעל ושפיר הו בת כהן ומילא היא בשפיר ע"י מעשה הונעת שלה דהיתה בעדית ומאי איכפת לנו דהו ימיתה למיתה וא"ש, וא"כ הקושיא על שיטת הרמב"ן גבי מעביר בנו למולך דהו

מימותה למיתה גמי לה"ה קושיא כלל דהסתם ג"כ לה"ה שום ספק בעצם מעשה העבירה והספק הוא רק אם דהו הוא האב או לא וע"ז יש לנו הרוב ומילא הוא מהויב מיתה דטקללה ושפיר לא איכפת לנו במאי דהו ימיתה למיתה ופשטו הוא.

ויתור פלא לי מי דהשתה הגאון בית יצחק דאיך משחת הדין של מי שנתחייב ב' מיתות דינין בחומרה הא הו ימיתה למיתה דהה הגמ"ד השני הוא רק ע"פ רוב דינים ולא אולין בחר רובא בכח"ג וזה הו ימיתה למיתה דהלא וזה דבר פשוט דהרת"ת לא אמר דינו רק באופן שיש טוהרה בין ב' המיתות ובגונא נסקלין בנשרפין דהשאלת היא הכל אחד שנחערב באיזו מיתה להרגו או אמר הר"ת דינו דאיך אנו יכולין להיחיבו במיתה שהוא וכי ממנה מכל ולד לא עשה זו העבירות מעולם וככיאורי הנ"ל אבל אולין שנתחייב בשתי מיתות זודאי עשה ב' העבירות דהלא יש לנו עדים ע"ז ואין לנו שום ספק בזה ונגמר עליו הידיים למיתה הקללה ולמיתה חמורה ואיפלו והגמ"ד דין השמי היה ע"פ רוב בלבד אבל מאיז איכפת לנו בזה דהשאלת היא באן רק באיזו מיתה בהרגו הוא בתרי קטלי לא קטלין ובזה האופן הדין הוא שנידון במיתה החמורה ומאי שיוכות היא לר"ת דמימותה למיתה לא אולין בחר רוב ופשטו הוא לענ"ה, ועין בתוס' זבתים ד"ת אפילו שם בסוטו לא אולין בחר רובא להחמיר כגון שנרג בלאו האי במיתה אתרות וא"כ לא כראיה מודיע נידון בחומרה גבי מי שנתחייב ב' מיתה דהה הוא רק ע"י הרוב ולא אולין בחר רובא להחמיר בתור רובא אבל באמת זו טעות דכונות התוטה היא ג"כ דוקא בכח"ג דהשאלת היא על אותן המעשה הספק לנו רק באיז מיתה לחיבו לא אולין בתור רובא להחמיר אבל אם עשה ב' העבירות המיתות ואין בינהם שום שיוכות-ונתחייב ב' מיתות והשאלת היא באיז מיתה להרגו או שפיר הדין לדונו במיתה החמורה הגם דהו רק ע"פ רוב דינים דהא הראשונה היתה ג"כ רק ע"פ רוב דינים נאייז נקרא דאולין בחר רוב להחמיר ורופא בזה כי פשטו הוא.

שנאמר בו בהירכם את חלבו ממנה אח ציד נבלת וטריפה קייל' שהוא דאוריה מקדשו ממוני אמרו חכמים דבר שמן אם חזרה לחצנו מקדשו עכ"ל והוא כל הא הרים ממנה מן התמורה והו棠 ודוקא כשהוחז וונפל לתוך הצ"ט אבל אם נפל לך אין מקדשו דלא בא הכלוב לשתחום אלא לפרש וא"כ געה בק"א ר"ל עם האיסור. ומהוזיא הקרא למעשר כל תמורה שמעין שאף טמאים בטל הכל בשאים מינם בס' ואפי מבכמה טמאה ושקצים שען דאוריתא אליכא דכלי עלה ואפיו רבוי יודא מודה שמי' בשאיינו מינו בטל השם לכל היותר עכ"ל אבל ערלה וכלי הcars צרכין ר' לבטן ואפי' ביבש כמו שדרשו חכמים מן המאות ממשקה ישראל החותוב ביחסאל והיינו אסמכחה בעלם ומן התמורה מין במינו בטל ברוכ כל דבר עכ"ל והיינו ג'יך דוקא ומסיק שם ר' יוחנן וכן בכל שאר איסורין שבגולים בלבד טבל וחללה והרומה שצרכין ק"א להעלותן אפי' ביבש פ' לבטן להתרין. הcars מפני שהן אסורים בהנהה עכ"ל ול"ז לודים. וטל זהוי דבר שיש לו מתירין. והלה ותרומה יכולין ליתן להחן ודוקא חלה בתשובה ריחא מילחא היא: ביבש בס' עכ"ל השמבערב ביבש ח איסור יבש והטעם מושם דמי' בשאיינו מינו חמוץ יותר מבמיינו אף בדבר ברוב היתר ואינו ניכר בגיןם מאחר שאינו מובלע ונ"ט זה בזה לפני שנקרא דבר יש לא תקנה דיבול קצת להכיר האיסור בטל ע"פ שהוא בודאי בינויהם ואפי' הוא והסתדר. ומ"מ בטל שפיר ביבש בגיןبشر שנתבשל בחלה ונתערכ א"י כדאי לעיל ומפרש שם ולמה כפלו שיעור ערלה וכלי תחלה והרומה שאינה רואה לכבד שנתבשל בחלה ונתערכ שבטילה שפיר בלה ויבש כאשר איסורים ע"פ שאסור בהנהה והתמים כל אחד ואחד היתר בפני עצמו. מ"מ ציד ששיטם בלה וכן תקינה החותבה עצמה נארה בעלה ורואין א"י לעיל ההינו אפי' בלה ודוקא חלה בטל ברוכ בעלה כדאי לעיל פסק רשי' וריב' א' ורבי ש מהר' והראי' והאי' שחללה בזמן הזה בטל ברוכ בעלה ורואין א"י לעיל ההינו אפי' בלה ודוקא חלה בטל ברוכ בע"ק והיינו בטה"ת ובט"ק והיינו ברכות וכן כתבת בס' וזה ויבש כהותם טעם עד ס' כדאיתא לעיל וכל הא דלעיל ק"א וכחלה ח"ל לא אמר' שהיא דבר שיש ק"א ר"ל דוקא (הגהה) מין במינו אבל בשאיינו מינו בגון חיטין דתרומה או ערלה וכליים לו מתירין שיכול ליתנו להחן בזמן הזה ובשערים דחולין וכח"ג מתבשל שפיר בלה וביבש לשאר איסורים בלבד חמץ בפסח בטמ"ג והרמב"ם פרק ט"ז דאמ' שהרי תרומת מעשר אחד ממאה ומقدس הכל לפי שהחומרה התרורה עלוי לאוסרו בבל

ג) תלם נטכ"ל ואיל מקוי:

זר זהב

טמא שנתבשלו עם דג טהור שהודוט בנו"ט דהינו בס' כמו בשר ועכ' לכן החמיר ביציר משוש דהוי עבד לטעם וס"ל דלא בעין שהיא האיסור מהמת עצמן. ולפי האמור צ"ע במא"ר דבי ורבינו ק"ט טק"ד כי דכוונת תחת"ד הוא מותס' הניל' כאופן זה מותיריו שס' דמי'ר' באינו מינו וקשה להפ"ז בסמוך דבציד נבלת בעין מאתים דהיא גם בנבילה אין היציר אסוד מהמת עצמו ואמת שמצחין בתשבי'ן קסן בס' שמי' ש' ח'ל ציר של בשער שנפל בחתמה מתיר בס' ע"פ שיש אומר שאינו טאל אלא במאטים וזה ר"ל במינו אבל בשא"מ בששים עכ"ל מ"מ אין ראה מוה שמהר"ם לטעמי איזיל שהוא חולק בזה על סבירות הרטוס' וסובר דעתך לא בטל אפי' אם אין אסוד מהמת עצמן וכמ"ש במרדי הנטול. ובשנ"א הונ"ל אבל לסכונות הרטוס' לא שמננו זה:

ויבש שנפלו לקדירה וזהותר עג ניכר ומיחודה מוקומו דוגמא דט' תנימות מוכרות מניה וכו' אבל בתערכות לא. דאל"כ לא תמצאו איסור שבטל במינו ברוב ושלא במינו שאפי' בשאיינו מינו כמשהו. והרמב"ם מפרש בס' והחותרה אמרה אחורי ריבים להתרות. ואפי' מטעם שיש לו מתירין שתרי יש לו היתר אם נתערכה קודם בלה בגון החותכה בשאר איסורים לתקורב' אחד הפסח ודוקא בזמנו אבל איסור שנפל לקדירה ויש ס' בכל מה שבקדירה ואין שם אלא ב' החותכה בשאר איסורים קודם ואחר זמנו בטל שפיר לשאר איסורים כדאיתא ל�מן:

ובתב' במודרכי בא"ז בע"א פ' א"מ ודבר שיש בו מושם סנה דינו כאיסור לבתו לבטו' בס' ויותר חמוץ שאפי' ביבש במינו צוריך ס' עכ"ל וכ"ש החותכה בשער שנפלה לנויה שיש בה דגים או איפכא שיש בה כשמעובכ הכל יתד כדאיתא ל�מן. ⁷ כתוב → כנה לד"א שצירק ס' נגידו אבל מושם טעם בליעת כל' לייא למיחש כדאיתא ל�מן בתשובה ריחא מילחא היא: ביבש בס' עכ"ל (הגהה) והטעם מושם דמי' ח איסור יבש והטעם שמתערכ ביבש בשאיינו מינו חמוץ יותר מבמיינו אף בדבר ברוב היתר ואינו ניכר בגיןם מאחר היותם דמי' יבש שאין נ"ט זה בזה לפני שנקרא דבר מאחר שאינו מובלע ונ"ט זה בזה חד בתירי יש לא תקנה דיבול קצת להכיר האיסור בטל ע"פ שהוא בודאי בינויהם ואפי' הוא ואיסור דאוריתא ואיסור ברת ואיסור הנאה והסתדר. ומ"מ בטל שפיר בס' דמאתר שהוא יבש שאין נ"ט זה בזה לפני שנקרא שפיר דבר כהן מועט ואינו מוצאו נקרא שפיר אה"כ ביבש אם אין החותכה רואיה עתה להתקבב שאין לו תקנה. ⁸ ועוד דתורתה לא התייחסה כ"א מן במינו אבל מושם שפ' הרמב"ם ואפי' מדרבנן בטל ברוב וכי אמר' כל קבוע רועין מושם דמי' ה"מ היכא שהאיסור מהזעה על מחזה דמי' ה"מ היכא שהאיסור

זר זהב

(ב) ועוד דתורתה לא התייחסה כ"א מין במינו וכו'. עי' בהגהות שבתורה"ס שכ' מהרא"ז זיל דמותס' פ' אלו עוביין ממש דמי' בדור ביש מ"ד אפי' מדאורייתא לא בטל ברוב כוונתו פשותה מ"ש שם ב"ז מ"ד טוע"א ב"ה איטיבי"ן זיל וזה פשיטה דבכל מקום מדאורי"י מב"מ בטל ברוב והכא מיריע שרכו חולין על התמורה ממשמע דקוושתם הוא דוקא משום דירה מא' כ"ר השער בס' ק"ט סק"ג דהטעם הוא משום דקמם נקרה לח בלה היל' להקשות לפ' הס"ד שללים דמי'יה בתבואה הור' להקשות והא פשיטה דבש בטל ברוב והיל' להרשות ע"ז דמי'ר' בקמת חתין שערים דוקה לח בלה אבל השעת משעמ' מושלונים דלא החותם כל' לחילוק זה דלה ויבש ולמי'חשב כמהת רק דקשה להו בין דמי'ר' במק'ם ושפיר בטל ברוב והיל' להרשות ע"ז דמי'ר' בשאר ואיתר מוכה כן במניר כד' ל"ז טוע"ב בתיר' שכ' ב' קופות וחובא וכי מא' קשיא לי והוא מ"מ דאוריתא וחובו ותינמא למא' דאקי'ת לפש' דמי'ר' במק'ם ואין בו נ"ט מא' קשיא לי והוא מ"מ דאוריתא בטל ומוכח ג'יך דוקא משום דהיא במק'ם רק בטל מדאורי' אבל לא בגין בא"מ וכי שם המאי' בטל המקפה וזיל שלא אמרו מדאורייתא חד בתירי בטל אלא במ'ם שא' במק'ם וככליות בס' בטל המקפה זיל לא אמרו מדאורייתא חד בתירי בטל אלא במ'ם שא' במק'ם וכו' טעם. וככליות בס' דהוי עבד לטעם וס"ל דלא בעין שהיא האיסור מהמת עצמן. ולפי האמור צ"ע במא"ר דבי ורבינו ק"ט טק"ד כי דכוונת תחת"ד הוא מותס' הניל' כאופן זה מותיריו שס' דמי'ר' באינו מינו וקשה להפ"ז מא' אייא' קושית הגמ' שם מכויה בכ"פ הוא בלא"ה טעם כעיקר דאורית' אלא ודאי דלא אי'ר' בלה כל' עכ"ד ובאמת זה לא קשה מי'ר' לפמ"ש המותס' בגין שבליע' כוית' יון בשני זיתים פת ואוכלו בב' א' אינו חייב א"כ ואוכל קצת מן הטעם בגין שבליע' כוית' יון השטה שאינו חייב אלא אם אוכלו בב' א' וסבירא הוא שלא יחי' טעם חמוץ מתיקר והעיקר עצמו סיל' השטה שאינו חייב אלא אם אוכלו בב' א' עכ'ל ובענ' ד' ובונ' שוטר עצמו בס' י"ז ד' י"א ע"י במש' שם בס' ז'

בישול ברוב אלא בדף שהוא בעין ולא אבל באינו מינו או הטעם של האיסור ניכר בדף שבילו בהיתר וגם לא נתבטל הcept קודם הבישול והה לא ידע לשאול עליון ובפני עצמו כשבט בישול וקייל כראות שטעם כמעט דאויתא וצריך ס' לבט התעם עלייל לא הינו אוסטין מהר דיין מכיר בתערוכתו קודם הבישול שאנו מזריכין לאו ריאוי לו לישאל עליון והי אליו נפל עתה לתוקה בעת הבישול שבא לישאל ששים עכ"ל ולענין ביטול איסור לח' א"כ צריך לבשל ייחד לבדן לכתיה נדאית לאו עד שיתבטלו א"כ צריך ס' מטעם זהוי איסור לה' ס' ובתב הרוא"ש ט"פ ג"ה וזכר ביש שנטבטל במינו ברוב או מותר לבשל כל התערוכות יה' ולא למתיחה לבשל כל התערוכות כאיסור לה' אמרין לעז' הבישול תיחסב מאיסור חממת המיתוי שיצא מינו בעת הבישול והוא גוזן או בדבר לח' שציריך ס' כדי כל איסור שנפל לקדירה ואב"נ חלב שנפל לקדירה נמס אם יש ששים מצורה ליתן בו מים קרים לקידוש החלב ולהיטו:

ובתב ר'ת וכן כי הרוא"ש ואיסור המחבטי בין בלח בין ביבש בין במינו בין שלא בא במינו בין באיסור דרבנן בין באיסור דאויתא הן מותר כולן אפילו מדרבן לבתיה דמאחר שנודע לנו התערוכות ביבש וננטבטל כבר ביבש והותר לאוכל בך אחת בין לאוכל בוזה אחר זה עכ"ל. וכ' נעשה כאשר חתיכת היתר גמור לבשל עניין עוד הרוא"ש והרמב"ם והוא הדין לבשל ומותר או לבשל עם התיקות אחרות והמיתוי בקדירה אחת זהה אין הדבר מטעם שמאנו לאחר כך בשעת הבישול לא גוע מגוף האיסור עצמו שננטבטל כבר וניתר באכילה ומותר לבשל אפילו ח' בחוד או כל חד לבך והכל מותר אפילו הרוטב. ולא כל דבר המחבטי אלו אומרים שכבר ננטבט גוף האיסור עצמו ונעשה היתר כדאשחון ודבר שהותר ע"י בישול אין שוכן ונאסר וטובל בהן אע"פ שאין בכולן אלא מסאה עכ"ל. ומאריך בראות ומטיק והינו דזוקא לבך עכ"ל (דא' כרש"י) ומהאי טעמא כל שנודע התערוכות קודם הבישול שננטבט באחורי פעם. ומותר א"ח ח' הוזר ונינער איסור שננטבט פעם אחד אין חוזר ונינער עוד כל אפילו באיסור חמץ כדאיתא לעיל. שהוא מזוה התערוכות דמאחר שידע קודם הבישול דעתו כעת שנודע לו ונשלח לחכם וכל דבר שננטבט פ"א אין חוזר במינו הבטל ברוב ולא במן שאינו מינו וניעור עוד כדפי' אבל אם לא-node לו שציריך ששים שלא מצינו זה אלא לגבי התערוכות רק לאחר הבישול שאו נערוב הכרמה שהוא מפני גול השבט שלא לזלול כבודה בהה אסור א"כ שננטבט בין ששים דמתמת המיתוי שיצא מינו בעת הבישול הרוי לח' ואסרו דין כל איסור שנפל לקדירה שציריך ששים גוף האיסור. אך כחוב בסמ"ג האיסור גוזן והינו מצל חערוכת שכבר נהנו העזם לזרוק את מל' רינע

איסור שנטבטל לפנים משורת הדין עכ"ל חלב שנאסר מבישול בשיר או מאיסור אחר תוך הלב בשיר או רוטב של איסור לתוך והוא כדי לתולות בו האיסור ואפי' באיסור בלה ושרר איסורין שאין איסורין איסור אלה ומין דמי' היה אסור באכילה. ואם היה עוף כלל דמי' היה אסור בקדירה שיש בו חלב בשיר עוף כשר של מינו ויש שם בקדירה מתחטל בשאיו היה חתיכת האיסור של ישראל אחר והוא מון האיסור שמודח בהגאה יתן לו אחת מהן בטל בו שפיר כמו שהוא מושם במדרכי פרק קמא זיהה בו האיסור. וכותב במדרכי פרק קמא מכירנו ונשאר בתוכו והינו משם שקיימה לביצה וזרוקה בדבר יבש אבל בדף זה לא כרבנן דרי' יודא כדפרישת אבל לו' יודא א"כ לזרוק אחד מהתערוכות לתולות בו דהא קערובין יתר ואין יכול לאכול האיסור לדין וב"ש אם התערוכות של הרבה ב"א דכל בעוק החיתר מין במנו ולא יטבטל בו אפי' אחד תולות בחבירו א' באלו:

יג' ובן כתב במדרכי פרק ט"ז ר'אמ' וכן כתב בטק הרמב"ם פרק ט"ז ר'אמ' וכן כתב בטק' ג' ובטק' נגן הגו העולם כר'ית טמא שנטבטל תוך דג טהור אם יש ר'וב הגאנז' שפסקו הלכה רבנן דרב' יודא ששים בדג טהור גוזו עם צירוף המים וכל מה שבקידרה מותר עכ"ל. וכן בכל שאר טמין במינו בלחש בנזון טעם דהינו בששים עכ"ל. וכן כמה בשיעirs פירוש אין חילוק מון במינו בפירות בגון פירות שנטבטל בה באיסור לח' בין למון במינו למן בשאיו תולע או פירות קנות של ערלה או שאר מון אלא כל דבר שנטבטל בשאיו מינו הרוקח ואביו ריב'ק שמן במינו בששים מטבחן כמו בשים במינו. וכן פסק ומטעם דלעיל אם נפל טפת חלב טמא או כמו בשאי':

הגהות
(א) וכוכ' גה'י טפלו וטה' מיטו מלינן נפל יט' מ' נעלען מ' מ' מ' מ' מ' מ' אסיעין
לטלאן וו' עכ'יל ול' נגינן:

זר זבח
(א) דג טמא שנטבטל תוך דג טהור אם יש' ס' בדג טהור גוזו עם צירוף המים וכל מה שבקידרה מותר עכ'יל וכו'. באמצעות אין לשון זה במדרכי ר'ק שכתבן כן יש לאסור החזהר אם אין בו' ס' בdag הטמא הנמעא בדולח ובלשון ש'ican תמהה הו דהה הי' איסור דבוק כמ'יש لكمן עכ'ל. ומאריך בראות ומטיק והינו דזוקא לבך עכ'ל (דא' כרש'י) ומהאי טעמא כל שנודע התערוכות קודם הבישול שננטבט באחורי פעם. ומותר א"ח ח' הוזר ונינער איסור שננטבט פעם אחד אין חוזר ונינער עוד כל אפילו באיסור חמץ כדאיתא לעיל. וא' ויהילך' מרים לא היה ציריך להסיד את הבישול דעתו כעת שנודע לו ונשלח לחכם וכל דבר שננטבט פ"א אין חוזר במינו הבטל ברוב ולא במן שאינו מינו וניעור עוד כדפי' אבל אם לא-node לו שציריך ששים שלא מצינו זה אלא לגבי הכרמה שהוא מפני גול השבט שלא לזלול כבודה בהה אסור א"כ שננטבט בין ששים דמתמת המיתוי שיצא מינו בעת הבישול הרוי לח' ואסרו דין כל איסור שנפל לקדירה שציריך ששים גוף האיסור. אך כחוב בסמ"ג האיסור גוזן והינו מצל חערוכת שכבר נהנו העזם לזרוק את מל' רינע

